

JUNE

4. LEDEN, 19:32 OCEÁNSKÉHO ČASU 35 DNÍ PO METIASOVĚ SMRTI

Day se s trhnutím probudí vedle mě. Ztěžka dýchá, na čele má krůpěje potu a po tvářích mu tečou slzy.

Nakloním se nad něj a odhrnu mu vlasy z tváře. Rána na mém rameni se už zajizvila, ale když natáhnu ruku, znovu v ní ožije řezavá bolest. Day se posadí, malátně si protře oči a rozhlédne se po vagónu, jako by tady něco hledal. Nejprve se zahledí na bedny naskládané v jednom tmavém koutě, pak na pytlovinu, kterou jsme si vystlali podlahu, a na malý tlumok s jídlem a pitím. Trvá mu skoro minutu, než si uvědomí, že jedeme jako černí pasažéři ve vlaku, který má namířeno do Vegas. Pak se uvolní a opře se o stěnu.

Zlehka ho pohladím po ruce. „Jsi v pořádku?“ Poslední dobou se ho na to ptám až příliš často.

Jen pokrčí rameny. „Jo,“ řekne. „Měl jsem noční můru.“

Od chvíle, kdy jsme se prostříleli z velitelství sektoru Batalla a utekli z Los Angeles, uplynulo devět dní. Od té doby měl noční můry, kdykoli zavřel oči. Když jsme se na útěku poprvé zastavili a na pár hodin usnuli v opuštěném vagónu na nádraží, probudil se s křikem. Měli jsme štěstí, že nás tehdy nikdo neslyšel. Od té doby jsem si zvykla hladit ho po vlasech, když spí, líbat ho na

čelo, na tváře a na víčka. I tak se probouzí celý splavený a na jeho očích vidím, jak pátrá po všech těch, které ztratil. Aspoň už u toho nekřičí.

Někdy, když je takhle mlčenlivý, začínám pochybovat, jak moc je ještě při smyslech. Ta myšlenka mě děsí. Nemůžu si dovolit o něj přijít. Pořád si připomínám, že to je především z praktických důvodů – v tuhle chvíli bychom každý sám neměli moc velkou naději na přežití, a navíc se svými schopnostmi dobře doplňujeme. Kromě toho už nemám nikoho, na kom by mi záleželo. Taky jsem si trochu poplakala, ale vždycky s tím čekám, dokud Day neusne. Včera v noci jsem plakala kvůli Olliemu. Sama si připadám hloupě, že pořád pláču kvůli psovi, když nám Republika povraždila celé rodiny, ale nemůžu si pomoci. Byl to Metias, kdo ho kdysi přinesl domů – chlupatou bílou kouli s obrovskými tlapkami, plandavýma ušima a přátelskýma hnědýma očima. Bylo to nejroztomilejší, nejnemotornější stvoření, jaké jsem kdy viděla. A já od něj utekla.

„Co se ti zdálo?“ zeptám se šeptem.

„Nic zvláštního.“ Day se zavrtí a pak zasténá, protože se mimoděk otřel o zem zraněnou nohou. Bolestí napíná všechny svaly v těle, a že jich po letech života na ulicích má hodně. Nakonec ztěžka vydechne. Vzpomenu si, jak mě tehdy přitlačil ke zdi té temné uličky, jak hladově mě poprvé políbil. Potřesu hlavou a snažím se tu vzpomínku vypudit z hlavy dřív, než se začnu červenat.

Day kývne hlavou ke dveřím vagónu. „Kde vlastně jsme? Už bychom měli být blízko, ne?“

Vstanu, vděčná za to rozptýlení, a opřu se o stěnu poskakujičího vozu, abych se mohla podívat z malého okénka. Krajina kolem se moc nezměnila – nekonečné řady vysokých obytných

domů, továren, komínů a starých dálnic na vysokých pilotách, to všechno v modrošedém oparu odpoledního deště. Pořád projíždíme skrze slumy. Vypadají skoro stejné jako chudinské sektory v Los Angeles. V dálce se téměř přes půlku obzoru táhne obrovská přehrada. Počkám si, až se v mém zorném poli objeví JumboTron, a pak se pokusím přečíst drobná písmena na okraji obrazovky. „Boulder City, Nevada,“ ohlásím Dayovi. „Teď už jsme opravdu blízko. Vlak tady nejspíš bude na chvíli stavět, ale pak už by to do Vegas nemělo být víc než půl hodiny.“

Day přikývne. Předkloní se, rozváže tlumok s jídlem a hledá v něm něco na zub. „To je dobře. Čím dřív se tam dostaneme, tím dřív najdeme Patrioty.“

Zdá se mi duchem nepřítomný. Někdy mi vypráví o tom, co se mu zdálo za hrozné sny – jak neuspěl u Zkoušky, jak se mu Tess ztratila na ulicích nebo jak musel utíkat před hlídkami. Noční můry nejhledanějšího zločince Republiky. Jindy, když mlčí a nechává si své sny pro sebe – tak jako teď – myslím, že se mu zdálo o rodině, o smrti jeho matky, nebo o Johnově. Možná je lepší, že o nich nemluvíme. Sama mám dost vlastních vzpomínek, které mě děsí, a nejsem si jistá, jestli bych v sobě našla dost síly, abych se vyrovnala i s těmi jeho.

„Ty opravdu počítáš s tím, že se s nimi hned spojíme, vid’?“ zeptám se, když vytáhne z tlumoku okoralý kousek chleba. Není to poprvé, co jsem zpochybnila jeho záměr jet do Vegas, a tak se snažím začít diplomaticky. Rozhodně nechci, aby si myslel, že mi nezáleží na Tess nebo že se bojím setkání s nejznámější skupinou rebelů uvnitř Republiky. „Tess s nimi šla dobrovolně. Možná ji sami ohrozíme tím, že ji budeme chtít zpátky.“

Day zpočátku neodpovídá. Roztrhne patku chleba na dva kusy a jeden mi nabídne. „Dej si. Už dlouho jsi nic nejedla.“

Zdvořile odmítnu. „Ne, díky. Nemám teď chuť na chleba.“

Sotva to vyslovím, hned bych ta slova nejraději vzala zpět. Day sklopí oči, vrátí mou půlku do tlumoku a pak se tiše zakousne do té svojí. Jak jen jsem mohla říct takovou pitomost? *Nemám teď chuť na chleba.* Je mi jasné, co se mu zrovna teď honí hlavou.

Chudinka holčička z dobré rodiny, zvyklá na vybrané pochoutky – ta si může dovolit *nemít na něco chuť!* Tiše si to vyčítám a v duchu si slibuju, že příště už si na takové věci budu dávat větší pozor.

Day sežvýká několik soust a pak konečně promluví. „Nemůžu Tess nadobro opustit, dokud nebudu vědět, že je v pořádku.“

Nic takového by mě ani nenapadlo. Day by nikdy neopustil nikoho, kdo je závislý na jeho pomoci, a už vůbec ne děvčátko bez rodičů, které ho několik let provázelo po ulicích města. Ale setkání s Patriots pro nás potenciálně taky může být dost důležité. Nakonec nám tihle rebelové pomohli utéct z Los Angeles. Je to veliká, dobře organizovaná síť. Možná mají informace o tom, co má Republika v úmyslu s Dayovým mladším bratrem Edenem. Možná by mu dokonce mohli pořádně ošetřit ránu na noze, která začíná hnisat – od onoho osudného rána, kdy ho velitelka Jamesonová postřelila a zatkla, je to s tou jeho ránou jako na houpačce, chvílku se hojí, pak zase vypadá hůř a hůř. Rozhodně se ale nechce zacetit a pořád mokrý. Day nutně potřebuje lékařskou péči.

Ale je v tom jeden háček.

„Patrioti nám nepomůžou, dokud za to nebudeme mít čím zaplatit,“ řeknu pomalu. „Co bychom jim mohli nabídnout?“ Abych mu ukázala, že to je dost vážný problém, vrazím ruku do kapsy a vytáhnu útlý svazeček bankovek, které nám zbyly. Čtyři ti-

síce dolarů. Zbytek toho, co jsem stačila vzít, než jsme se dali na útěk. Ani nemůžu uvěřit, jak moc mi můj bývalý život plný pohodlí chybí. Na účtu naší rodiny jsou *miliony* republikových dolarů, ale to jsou peníze, ke kterým se už nikdy v životě nedostanu.

Day dojí a s pevně semknutými rty uvažuje o tom, co jsem řekla. „Jo, já vím,“ řekne nakonec a vjede si prsty do zacuchaných blondatých vlasů. „Ale co vlastně navrhuješ? Co jiného můžeme dělat?“

Bezradně potřesu hlavou. V tomhle má Day bohužel pravdu. Ačkoli se na další shledání s Patrioty vůbec netěším, nemáme moc na výběr. Když nám pomohli utéct z velitelství v sektoru Batalla, Day byl ještě v bezvědomí a já zraněná, poprosila jsem Patrioty, aby nás vzali s sebou do Vegas. Doufala jsem, že nám dál budou pomáhat.

Odmítli.

„Zaplatila jsi nám za to, abychom Daye zachránili před popravou. Abychom vám zachraňovali prdel a pomáhali vám dostat se do Vegas, to nebylo součástí dohody,“ řekla mi Kaede. „Proboha, vždyť vám je v patách celá Republika. A my nenabízíme ubytování s plnou penzí. Nebudu kvůli vám riskovat vlastní krk, pokud to nebude stát za to.“

Až do té chvíle jsem byla ochotná uvěřit tomu, že Patriotům na nás záleží. Ale Kaede mi rychle otevřela oči. Pomáhali nám proto, že jsem jim zaplatila 200 000 republikových dolarů – všechny peníze, které jsem dostala jako odměnu za chycení Daye. A i přesto jsem ji musela docela dlouho přemlouvávat, než souhlasila, že nám pomůžou.

Zařídít, aby se Day znovu shledal s Tess. Zařídít, aby mu někdo ošetřil zraněnou nohu. Dostat se k informacím o tom, co

udělali s jeho mladším bratrem. To všechno jsou věci, které pro nás zadarmo nikdo neudělá. Strašně mě mrzí, že se mi nepodařilo vyzvednout víc peněz, než jsme se dali na útěk.

„Vegas je pro nás to nejhorší místo, kam můžeme jen tak nepochodovat,“ říkám Dayovi a mnu si rameno, které se zdařile hojí. „A Patrioti o nás možná nebudou chtít ani slyšet. Jen se snažím to vymyslet tak, abychom všechno zvládli.“

„June, já chápu, že nejsi zvyklá uvažovat o Patriotech jako o spojencích,“ odpoví Day. „Učili tě, že je máš nenávidět. Ale pro nás to *jsou* potenciální spojenci. Určitě jim věřím víc, než věřím Republice. Co ty?“

Nevím, jestli to schválně říká tak, aby mě urazil, ale zřejmě vůbec nepochopil, o co mi jde – že míříme do města, které je v podstatě vojenskou pevností, a že je docela dobře možné, že nám Patrioti odmítnou pomoci. Day si asi myslí, že se zdráhám s nimi spojit, protože je nenávidím – protože v hloubi duše jsem pořád June Iparisová, oslavovaná jako *zázračné dítě* Republiky... že jsem téhle zemi pořád věrná. *A je to snad pravda?* Teď jsem zločinec, a jestli si něčím můžu být jistá, tak tím, že už se nikdy nebudu moct vrátit do pohodlí, ve kterém jsem donedávna žila. Z toho pomyšlení se mi dělá špatně od žaludku, jako by mi bylo líto, že už si nebudu moct užívat postavení miláčka celé Republiky. A možná na tom něco je.

Jestli už nejsem miláček Republiky, tak kdo vlastně jsem?

„Dobře. Zkusíme se spojit s Patriots,“ řeknu nakonec. Je jasné, že ho nepřemluvím k ničemu jinému.

Day přikývne. „Díky,“ zašeptá a na jeho krásné tváři se objeví náznak úsměvu. Polije mě horko, ale on mě neobejme, ani mě nevezme za ruku. Nepřítáhne se blíž, abychom se o sebe opírali, nepohladí mě po vlasech, nepoloží mi hlavu na rameno a ne-

šeptá mi do ucha svým konejšivým hlasem. Ani nevím, jak jsem si tak rychle stačila zvyknout na tyhle krásné drobnosti, ale najednou mi strašně chybí. Najednou si připadám, jako bychom se jeden druhému zase vzdalovali.

Možná se ta jeho noční můra týkala mě.

Přijde to hned poté, co se dostaneme na hlavní třídu Las Vegas. Hlášení.

Především: Jestli je ve Vegas nějaké místo, které je pro nás nebezpečnější než celý zbytek města, tak je to právě hlavní třída. JumboTrony (po šesti na každém bloku domů) lemují nejrůznější ulici města z obou stran a zásobují jeho obyvatele nikdy neustávajícím proudem informací. Chodníky a zdi hladově olizují kužely oslepujícího světla. Budovy jsou tu dvakrát tak vysoké jako v Los Angeles. Centru vévodí vysoké mrakodrapy a obrovské přistávací doky ve tvaru pyramid (je jich osm, mají čtvercové základny a stěny ve tvaru rovnostěnných trojúhelníků), na jejichž vrcholech září jasná světla. Pouštní vzduch zapáchá kouřem a je nesnesitelně suchý; tady neznají vydatné deště, které s sebou přinášejí hurikány, ani osvěžující vítr z oceánu. Po hlavní třídě pochodují dlouhé šiky vojáků v černých uniformách s modrými prýmký, které označují muže směřující na frontu nebo zpátky domů. Kousek za touhle hradbou vysokých budov stojí na letištích připravené řady stíhaček a vysoko nad městem se vznášejí bojové vzducholodě.

Je to vojenské město, svět plný zbraní.

Když dorazíme na hlavní třídu, slunce právě zapadá. Snažíme se splynout s davem, ale Day se ztěžka opírá o mé zdravé rameno, dýchá přerývaně a tvář má zkřivenou bolestí. Snažím se ho co nejlépe podpírat, aniž bychom vypadali nápadně, ale vrávo-

rám pod vahou jeho těla, a tak se motáme ze strany na stranu, jako bychom byli opilí. „Jápkak se vede?“ zamumlá mi do ucha a já cítím na tváři letný dotek jeho horkých rtů. Nevím, jestli je to tím, jak vypadám, anebo jestli z něj mluví bolest, ale dnes večer mi takové flirtování ani trochu nevadí. Po rozpačitém mlčení ve vlaku je to příjemná změna. Day si dává pozor, aby nezvedal hlavu, nechal svou tvář ukrytou pod prameny vlasů a odvracel se od všech vojáků, které cestou mjííme. Sám na sobě má vojenskou bundu a kalhoty a černá čapka mu zakrývá světlé vlasy i velký kus obličej.

„Jde to,“ odpovím. „Pamatuj si – jsi opilý a spokojený a já ti dělám společnost. Klidně by ses mohl tvářit trochu veseleji.“

Day zkroutí ústa do obrovského falešného úsměvu. Je vtipný jako vždycky. „Ale no tak, zlato! Myslel jsem, že mi to jde docela dobře. Copak vypadám, že nejsem spokojený, když mi dělá společnost nejhezčí holka z celé ulice? A jak bych se měl tvářit? Takhle vypadám, když jsem veselý!“ Rozpustile na mě zamrká.

Vypadá tak komicky, že se musím smát. Další kolemjdoucí po nás přeletí pohledem. „*O hodně lepší,*“ řeknu, ale celá se zachvěju, když mi přitiskne obličej na tvář. *Drž se role. Soustřed' se.* Kolem krku, pasu a kotníků mám zlaté tretky, které při každém kroku cinkají. „Co tvoje noha?“

Day se trochu odtáhne. „Ani jsem o ní nevěděl, dokud jsi mi to nepřipomněla,“ zašeptá a hned potom zamrká bolestí, protože zavadil o nerovnost na chodníku. Pevněji ho k sobě přitisknu. „Ale zvládnou to, dokud si zas někde nesesedneme.“

„Tak pamatuj, dva prsty na spánek, kdybys potřeboval zastavit.“

„Jo, jo. Dám vědět, kdybych už nemohl dál.“

Kolem nás projdou další dva vojáci, na které se lepší jejich společnice na tento večer – dvě holky s potetovanými tvářemi

a výraznými očními stíny, jen lehce oděné do tanečních šatů zdobených falešným rudým peřím. Jeden z mužů se na mě zadívá, zasměje se a pak vyvalí vodnaté oči.

„A odkud jsi ty, krasavice?“ zamumlá podroušeným hlasem. „Nevzpomínám si, že bych tě tady někdy viděl.“ Sahá mi po odhalených bocích, ale ještě než se stačí dotknout mé kůže, Day jeho ruku rázně odrazí a odstrčí vojáka stranou.

„*Nesahej na ni.*“ Pak se ušklíbne a smířlivě na vojáka mrkne. Na tváři má pořád ten samý bezstarostný úsměv, ale jeho pohled a tón hlasu stačí na to, aby toho druhého odkázal do patřičných mezí. Kývne hlavou, nesrozumitelně zamumlá cosi, co zřejmě platí nám dvěma, a odpotácí se se svou společností.

Pokusím se napodobit chichotání těch holek a pak pohodím vlasy. „Příště buď radši zticha,“ syкну Dayovi do ucha, když ho líbám na tvář, jako by to byl můj oblíbený zákazník. „Jestli o něco nestojíme, tak je to pouliční rvačka.“

„Co?“ Day se ušklíbne a znovu se namáhavě dá do chůze. „To by nebyla žádná rvačka. Sotva se držel na nohou.“

Jen potřesu hlavou a nepřipomínám mu, že na tom sám není o nic líp.

Prochází kolem nás další skupinka vojáků. Sedm kadetů a dva poručíci; všichni mají na rukávech zlaté pásky s dakotskými insigniemi, což znamená, že právě dorazili ze severu a ještě si nestačili vyměnit pásky za nové. Vedou si s sebou děvčata z klubu Bellagio – celé se třpytí, mají kolem krku rudé náhrdelníky a na rameni vytetované písmeno B. Vojáci budou nejspíš ubytováni v kasárnách přímo nad klubem.

Znovu si zkontroluju svoje přestrojení. Ukradla jsem ho ve skladišti Sun Palace, takže na první pohled vypadám úplně stejně jako společnice, kterými se to po ulici jen hemží. Zlaté cetky,

peří a pestrobarevné ozdoby zapletené do křiklavě rudých (sprejem obarvených) vlasů. Přehnané oční stíny zvýrazněné jemnými flitry. Na tváři a přes obočí tetování fénixe. Šaty z rudého hedvábí s odhalenými boky a rameny a vysoké boty s tmavými punčochami.

Jen jednu věc se můj oděv liší od toho, co nosí ostatní dívky všude kolem.

Řetízek třinácti malých blýskavých zrcátek. Částečně skrytý mezi ostatními ozdobami, které mám kolem kotníku, a z dálky docela nenápadný. Prakticky neviditelný. Ale čas od času zachytí světlo z pouliční lampy a promění se v řadu jasně zářících teček. Třináctka, neoficiální symbol Patriotů. Tohle je signál pro ně. Děni na hlavní třídě určitě nepřetržitě sledují, takže si nás dříve nebo později musí všimnout. A pak snad poznají, že jsme to my dva – ti, komu nedávno pomáhali v Los Angeles.

V JumboTronech nad našimi hlavami na vteřinu zapraská. Každou chvíli zase spustí přísahu věrnosti. Na rozdíl od Los Angeles ji tady pouští pětkrát denně; vysílání na všech JumboTronech se přeruší, objeví se na nich obrovská tvář Elektora Prima a z tlampačů na střechách zazní: *Slibuji věrnost vlajce skvělé Americké republiky, našemu Elektoru Primovi, našim slavným státům, jednotě proti Koloniím i našemu nadcházejícímu vítězství!*

Není to zas tak dávno, co jsem tu samou přísahu každé ráno a odpoledne odříkávala se stejným zápalem jako všichni ostatní a pevně jsem věřila, že je naší povinností zabránit východním Koloniím, aby se zmocnily našeho vzácného západního pobřeží. Ale to bylo před tím, než jsem zjistila, že Republika měla prsty v úmrtí mých rodičů. Teď sama nevím, co si o tom mám myslet. Mám si přát, aby vyhrály Kolonie?